

N:o 36.

Uppläst och godkänd hos Första Kammaren den 9 Maj 1877.
— — — — Andra Kammaren den 9 — —

*Riksdagens underdåniga Skrifvelse, om ändring i 11 kap. 10 §
Rättegångsbalken.*

(Lag-Utskottets Utlåtande N:o 23.)

S. A. K.

Hos Riksdagen har framställning gjorts derom, att stadgandet i 11 kap. 10 § Rättegångsbalken, att i brottmål bör den, som käres till, genast å Rättens bud till svars komma, vid äfventyr att han eljest må genom kronones eller Rättens betjenter till Rätten hemtas, måtte så ändras, att domstolarne berättigas i ringare brottmål äfven genom föreläggande af vite tillhålla svarandeparter inställelse.

Berörda stadgande lärer förr af underdomstolarne temligen allmänt så uppfattats, att det icke ansetts innebära hinder för dem att, der hemtning icke ansågs lämplig, ålägga en uteblifven svarandepart i brottmål inställelse vid äfventyr af vite, men på senare tiden har den åsigt allt mera gjort sig gällande, att ett dylikt förfarande ej vore enligt med lag, hvadan de flesta domstolar nu mera lära äfven i de ringaste brottmål låta hemta uteblifne svarandeparter och derefter, om målet fortsättes, ålägga dem inställelse vid hemtnings äfventyr.

En mängd af dessa mål är likväl af den beskaffenhet, att det synes icke allenast obehöfligt utan rent af olämpligt att för utevaror stadga en så sträng påföljd som hemtning. I sådana mål, som enskilda parter

Bih. till Riksd. Prot. 1877. 10 Saml. 1 Afd. 1 Band. 3 Häft.

anhängiggöra angående försummad vård om kreatur, angående oloffligt beträdande af andras egor, med flera dylika, äfvensom i en mängd mindre ordningsmål, medför ofta en uteblifven svarandeparts omedelbara hemtning, utan att vara af behofvet påkallad, rätt stort besvär och dryga kostnader, hvilka senare i de fall, der den hemtade saknar tillgång, merändels drabba statsverket.

Då emellertid en del brottmål äfven af ringare slag, såsom till exempel vissa förbrytelser mot förordningen om bränvinsförsäljning, äro af den beskaffenhet, att i dem vite ej lämpligen torde böra mot tredskande svarandeparter användas, anser Riksdagen att det bör åt domstolarne öfverlemnas att efter sig företeende omständighcter bestämma, huruvida en uteblifven svarandepart i ringare brottmål bör hemtas eller vid vite föreläggas att iakttaga inställelse; och enär ifrågavarande stadgande öfver hela riket i talrika fall nästan dagligen kommer till tillämpning, synes det Riksdagen, att frågan om ändring af detta stadgande är af sådan vikt, att dermed ej torde böra anstå till dess Rättegångsbalken kan komma att undergå den omarbetning, som lärer vara förestående, särdeles som en ändring uti ofvanberörda syftning, långt ifrån att föranleda några rubbningar uti andra stadganden, synes stå i närmaste öfverensstämmelse med den svarande parter i ringare brottmål genom Kongl. förordningen den 30 Oktober 1866 medgifna rätt att svara genom ombud.

Riksdagen har alltså för sin del beslutat följande förändrade lydelse för 11 kap. 10 § Rättegångsbalken:

I brottmål bör den, som käres till, genast å Rättens bud till svars komma. Gör han det ej; då må han genom Kronones eller Rättens betjente till Rätten hemtas: dock ege Rätten i de mål, der genom laga ombudsman svaras må, lägga svaranden vite före.

Med underdånigt tillkännagifvande häraf framhärdar Riksdagen etc.

Stockholm den 9 Maj 1877.